

MALÍČEK

občasník žáků ZŠ Chrudim, Dr. J. Malíka

STOD6 – TŘÍDA VI. B VE VÍTKOVICÍCH V KRKONOŠÍCH

ročník XII, číslo 1

říjen 2003

cena 5 Kč

STŘÍPKY Z PRÁZDNIN

Seznámení s
novými učiteli

**Spolu to
dokážeme**

Co s volným
časem?

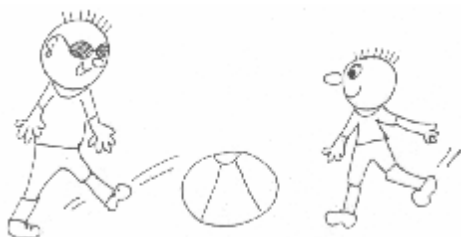
**KŘÍŽOVKA S
HÁDANKOU**

Ahoj čtenáři Malíčku!

Prázdniny nám utekly jako voda a my se opět setkáváme na začátku školního roku. Čeká nás spousta nových věcí, ale jak se říká, život je změna, a proto hlavu vzhůru! Některé „novoty“ jste už jistě poznali. Někdo přišel po prázdninách do nové třídy, někomu přibyli noví učitelé a jiným třeba jenom předměty. Ale nebojme se. Však my to hravě zvládneme a zanedlouho už se budeme bavit o Vánocích a zimě. Máme tu však ještě podzim, který právě zaklepal na vrátka. Je to měsíc plný listí, draků a sychravého počasí. Jestli máte nějakého pěkného dráčka ve skříni, tak ho vezměte na pole do větrného počasí, aby se po dlouhé době provětral a znovu ucítil ten podzimní vánek na svých křídlech. Nejlepším lékem na sychravé počasí je sednout si k teplému čaji a přečíst si Malíček. Čaj vás zahřeje a Malíček potěší na duši. Dozvíte se spousta nových věcí, které souvisí s podzimem a začátkem školního roku.

A tak vám přejeme, abyste do školy vkročili tou správnou nohou a s dobrou náladou a abyste co nejlépe prožili podzimní dny.

Za redakční radu sepsala
Martina Šípková, VIII.B

ANKETA**ANKETA****ANKETA**

A je to tady! Jak jste si už určitě všimli, začal nám školní rok a skončily prázdniny. Jak už to bývá, všichni si sdělují své zážitky a vzpomínají na krásně prožité dny s kamarády a rodiči. Snad každý má nějaký zážitek a my jsme samozřejmě nemohli dopustit, aby si naši spolužáci a učitelé nechali ten svůj pro sebe. Chcete vědět, co všichni o prázdninách dělali? Tak to si určitě přečtete naši anketu.

Na který okamžik z prázdnin nejraději vzpomínáte a proč?

Michael I. A: Nejraději vzpomínám na to, když jsme byli s rodiči na Slovensku v termálních lázních. Líbilo se mi to, protože jsme mohli jezdit na skluzavkách.

Soňa III. A: Když jsem si u moře koupila svítící srdíčko na krk. Moc se mi líbilo.

Milan VI. A : Když jsem se v Košicích projížděl tramvají. Protože jsem si u toho hezky odpočal.

Markéta VII. B: Jednou jsem se ráno probudila a moje morče mělo mladý. Byl to pro mě šok, ale jsem ráda, že je mám. Je s nimi legrace.

Leona VII. B: Zážitek byl asi ten, když mi rodiče oznámili, že půjdu sestře za družičku. Bylo to nejhezčí, protože jsem jí nesla prstýnky a měla jsem krásné šaty.

Katka VII. B: Když mi rodiče řekli, že pojedeme na dovolenou s tetou, protože jsme pořád jezdili s jedněmi lidmi a už mě to nebavilo.

Aneta VII. A: Asi nejvíc vzpomínám na to, když jsem chytila kapra. Byla to moje první ryba, kterou jsem chytila.

Dan VIII.B: Když se na táboře vždy po obědě konaly vodní války. Bylo to super!

Paní učitelka Nad'a Cempírková: Nejraději vzpomínám na to, když jsem šla s Kristýnkou na plovárnu. Protože ona byla šťastná a já byla ráda, že je šťastná.

Paní učitelka Markéta Vojtová: Nejraději vzpomínám na den své svatby, protože náš obřad se konal na zámku a mohli jsme si prohlédnout kapli.

Paní učitelka Hana Šustrová: Nejraději vzpomínám na dovolenou na Slovensku v termálních lázních. Byly tam různě teplé bazény a já chodila nejraději do toho nejteplejšího, protože mi to dělalo dobře na těle i na duši.

Veronika Darsová a Zuzana Hájková, VIII. B

STŘÍPKY Z PRÁZDNIN

Půlnoční projížďka po potoce

Jsem na táboře, kde si užíváme spoustu legrace. Mám za sebou další náročný den. Když už delší dobu spím, najednou mě někdo vzbudí a říká mi, že je noční hra. Po oddílech jdeme k potoku a hlavní vedoucí nám vysvětluje, co je účelem této noční zkoušky. Musíme po potoce převést na velké duši svíčku, aby nám nezhasla. Tuto zkoušku plní pouze čtyři nejstarší členové oddílu. Teď je řada na mně, a tak za pomoci nasedám na duši a jedu i se zapálenou svíčkou po potoce. Jsem v půli cesty a najednou před sebou vidím kořen, který trčí z vody. Vtom do něj narazím a všechen vosk mám na holém břiše. Dojedu do konce s nehořící svíčkou. Utíkám do stanu celá zmrzlá a mokrá. Teď už konečně ležím ve svém vyhrátém spacáku.

Eva Chadimová, VII.B

Setkání s kamzíky

Je hezký slunečný den a my jsme na výletě ve Vysokých Tatrách na Slovensku. Jdeme a najednou mně nějaký turista říká: „Viděl jsi už někdy kamzika?“ a ukazuje na jeden veliký kámen, na němž stojí něco malého, hnědého, s rohy. Rychle běžím co nejbliž k tomu stvoření. Za chvíli přibíhají další a další. Je to pěkný pocit vidět tolik kamzíků pohromadě. Chvíli čekám a pak jdu dál, protože zjišťuji, že nás čeká ještě dlouhá cesta.

Adam Michálek, VII. A

Výlet na lodi

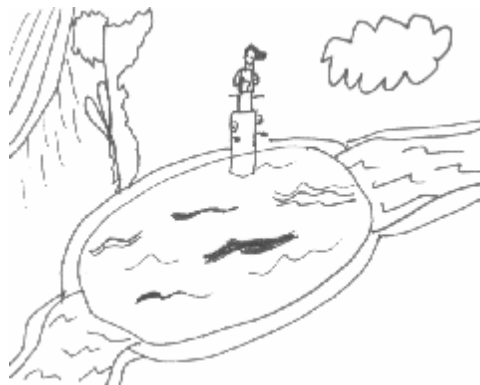

„Super!“ já sám, když se dozvím, že dneska pojedeme na výlet naší jachtou. Nasedáme a strejda Ivik nabídne mně a o rok mladšímu Jakubovi, abychom šli na příď. Dá nám záchranné vesty a výlet může začít. „Na držení je tu jen zábradlíčko, což znamená, že strejda pojede pomalu,“ pomyslím si s úsměvem, když se loď rozjíždí. Jenže nečekaně zrychluje a my jedeme jako o závod. Jízdu nám zhoršují velké vlny, do nichž narážíme. Naše zadky poskakují asi deset centimetrů nad příďí a můj úsměv náhle ztvrdnul. „Áááá!!!“ ozývá se najednou z moře. Ve mně hrkne a v lodi také. Brzdíme a vracíme se pro bratránka, který vypadl přes palubu. S otevřenou pusou pozoruji, jak se škrábe nahoru. Všichni ho s hrůzou ve tváři ošetřují, protože spadl přímo do hejna medúz. Je popálen téměř všude, jen břicho a obličej je v pořádku, takže nám může popsat své zážitky.

Lenka Marhanová, VII.A

Nečekaný úlovek

„Kdo jde se mnou na ryby?“ ptám se, držíc v ruce prut a podběrák. „Já,“ ozval se slabý hlásek mé mladší sestry Kačky. „Stejně nic nechytíme,“ říkám si, když se blížíme k babiččinu rybníku. „Máš chleba?“ „Jo,“ ozvalo se zdola. „Už máme pět kuliček, nebude to stačit?“ „Asi jo,“ odpověděla jsem si sama. „Tak já nahodím.“ Žbluňk. Sedíme na hrázi a čekáme, až se nějaký ten kapříček chytne. Už skoro spím, když najednou splávek zmizí pod vodou a vlasec zběsile jezdí po hladině rybníka. „Kačko, podej mi podběrák, asi jsme něco chytily.“ Ale, nějak se mi to zaseklo. „Nemůžu ho vytáhnout!“ „Mám dojít pro tatku?“ navrhuje sestra „Ne, to snad zvládneme samy. Nechce se mu do podběráku, podrž mi ten prut,“ prosím Kačku. „Už ho mám! Jak se ten háček vyndává?“ „Nevím!“ „Jau, mám ho v prstu, ale to je jedno, hlavně, že máme kapra.“ Vy jste chytli kapra?“ diví se všichni, když kolem procházíme s nečekaným úlovkem!

Aneta Paulů, VII.A

Problémy s tanečními kalhotami

Je osm hodin večer a já se nalézám na letním tanečním soustředění s Bestou. Se svou partnerkou právě tancuji waltz na „prektis“, kde předvádíme starším párům, co jsme se za den naučili. Náhle se ozve křup. Mám nepříjemný pocit a mé skoro nové taneční kalhoty se podivně povolí. Jakmile dotancuji první tanec, jdu se podívat, co se stalo. „To snad ne!“ křiknu. U kalhot mi praskl knoflík. Nevím, co dělat, máme totiž tančit ještě dalších pět tanců. Celý zbledlý se vracím na parket a snažím se si kalhoty nepatrně držet, aby si toho někdo nevšiml. Po půl hodině už jsem z toho celý vynervovaný, ale naštěstí už končíme a já rychle běžím za svojí oddílovou vedoucí a doufám, že si s sebou na soustředění vzala i šicí potřeby!

Martin Vápeník, VII.A

Muzeum v Osvětimi

O prázdninách jsem byla v Polsku v bývalém koncentračním táboře. Už to slovo „koncentrační“ mi nahánělo strach, i když jsem si úplně neuvědomila jeho význam. Bylo to tam hrozné. V různých vitrínách, které se nacházely v domech, kde žili vězni, byly vlasy, kuřry a protézy vězňů, kteří zde zemřeli. Měla jsem v sobě nevyslovitelný pocit, když jsem tam procházela. Vězni tam spali v neuvěřitelně malých místnostech a v hrozných hygienických podmínkách. Byl to pro mě velký zážitek, i když nebyl tak moc příjemný.

Nikol Štorková, VIII.B

Malý, milý, ale neposlušný

Je deštivé odpoledne a já právě hřebelcuji neposlušnou kobylku Vanilku. Neustále mě otravuje její potomek Vilík. Jednou kousne sem, podruhé tam. „Ale už toho mám dost, Vilíku!“ říkám mu. Nezkušeně ho plácnu po zadku a Vilík se splaší. Hříbě rozlíceně vyběhne z boxu a tryskem běží k hlavní bráně. Zklamaně řvu, aby zavřeli bránu. V poslední chvíli se to podařilo a já vítězoslavně vedu Vilíka zpět za maminkou.

Lukáš Krčil, VII. A

Prázdniny

Školní rok nám skončil,
každý se hned loučil.
Aktovky jsme odhodili
a na prázdniny vyrazili.

Já jsem jela na tábor,
dětí tu bylo jak na nábor.
Tábora to byl první běh,
večer si únavou každý rád leh.

Když jsem z Rokytnice přijela,
vodácká výprava mne čekala.
Sjeli jsme si Vltavu,
příští rok zas poplavu.

A pak na Seči na chatě,
tam se mám vždy zlatě.
S rodinou to bylo prima,
ve vodě tam byla psina.

A nakonec Česká Třebová,
taneční škola se tu koná.
Disco tance jsme tančili,
krásný týden si užili.

Prázdniny nám skončily
a my se do lavic vrátili.
Do školy už chodíme,
paní učitelku zlobíme.

Nikola Hrouzková, V. A

Seznámení s novými učiteli

S novým školním rokem přibyla na naši školu nová paní učitelka.

Nastoupila na místo paní učitelky Rybičkové, se kterou jsme se před prázdninami bohužel museli rozloučit. Učí zde matematiku a fyziku. Všichni už jistě tušíte, že se jedná o paní učitelku PAVLU SÁDECKOU. A tak, jestli vás zajímá, co dělá v soukromí, kde učila před nástupem na naši školu a jaké má prázdninové zážitky, nenechte si ujít následující článek!

Vedli vás rodiče k učitelskému povolání, nebo z vás chtěli mít něco jiného?

Moji rodiče mi nechali svobodnou volbu, ať se rozhodnu tak, jak já chci.

Jak jste se dostala na učitelskou dráhu?

Nikdy jsem neuvažovala o tom, že bych byla učitelkou. Jít touto cestou mi naznačil pan učitel na gymnáziu.

Co si myslíte o svém povolání, jaké má klady a zápory?

Moje práce je mým obrovským koníčkem. Kladem je, že je to práce s lidmi a není to práce, která se pořád opakuje. Protože i když člověk učí stejnou látku, tak pokaždé jsou děti jiné, vždycky mě napadá něco nového a prostě to není nikdy stejné.

Proč jste se rozhodla učit právě matematiku a fyziku?

Matematika mě odjakživa bavila. Vždycky jsem měla ráda matematiku a němčinu, no a fyzika? Nejdřív jsem šla na fyziku, protože to bylo spojené s matematikou, a teprve až když jsem ji začala učit, jsem ji začala mít i ráda.

Na jaké škole jste dřív učila a jaký byl pro vás přestup na naši školu?

Nejprve jsem učila ve Skutči, pak jsem učila tady v Chrudimi na ZŠ v ulici Sladkovského a od letošního roku učím tady. Jsem moc ráda, že jsem si zvolila tuto školu a doufám, že to bude i naopak.

Jaký je váš největší sen?

Tohle je moc těžká otázka, protože snů mám několik soukromých i takových obecných. Asi největší sen je, aby se lidé chovali k sobě a ke svému okolí tak, aby planeta přežila a nebyly žádné problémy.

Co vás v životě nejvíce potěší?

Potěší mě každá maličkost. Potěší mě, když se na sebe lidé usmívají, nepodvádějí se a když jeden druhému dělá radost. Stejně tak mě ale potěší třeba i čokoláda. Prostě těch věcí je moc a záleží na tom, jak se to bere.

Čemu se věnujete ve svém volném čase?

Především práci, ale když mám volný čas sama pro sebe, ráda čtu, hraju hry na počítači, především RPGčka, ráda hraju karty a různé stolní hry, ale takové, které nějak souvisejí s logickým myšlením. Ráda plavu, jezdím na kole a ..., je toho opravdu hodně, ale osobního času moc nemám, takže těmto věcem se věnuji hlavně o prázdninách.

Stal se vám o prázdninách nějaký nepříjemný zážitek? Jaký? A jaký hezký?

Nepříjemný zážitek jako takový nemám, ale nepříjemné pro mě bylo to velké teplo. A hezký zážitek? Letos jsme věnovali čas zoologickým zahradám, tak jsem měla velmi dobrý dojem třeba z jihlavské ZOO, kde jsem cítila, že zvířata tam jsou spokojená.

Čím se v životě řídíte a jaké je vaše životní krédo?

Mám několik životních kréd a říkám si třeba, že člověk práci, kterou dělá, by měl dělat se zalíbením. Moje asi největší osobní životní krédo je žít spravedlivě, tak, abych se sama za sebe nemusela stydět.

Jaká je vaše nejoblíbenější knížka, proč?

Mám moc oblíbených knih. Především mám ráda fantasy literaturu, jako jsou knihy Pán prstenů, Harry Potter a další. Docela ráda čtu i Pratcheta. Když čtu, tak se nedívám ani tak na děj, ale dívám se především na poslání té knížky, co přináší. Třeba „pračetovky“, to je celá kniha o ničem, dalo by se to říct na dvou stránkách, ale ta myšlenka, která je v té knížce schovaná, je obrovská, a proto mě to baví číst.

Jaké je vaše nejoblíbenější jídlo?

Zelenina a maso.

Kdybyste se měla převtělit v nějakou pohádkovou bytost, kterou byste si vybrala a proč?

Tak o tomhle jsem nikdy nepřemýšlela. Já bych nechtěla být nějakou bytostí, která je smutná a prodělává nějaké trápení. Kdybych si měla vybrat, tak bych asi chtěla být vílou, protože si myslím, že vedou takový bezstarostný život a nemají žádné trápení.

Martin Vápeník, VII. A

ZE ŽIVOTA ŠKOLY

FREINET 2003

aneb

MALÍČEK mezi nejlepšími časopisy

Cesta vlakem do Prahy

Právě čekáme na vlakovém nádraží v Chrudimi na paní učitelku Hanu Musilovou, která s námi jede na předávání cen Freinet 2003. Je to cena za nejlepší školní časopis základních a středních škol. Jsme trochu napjatí, protože kromě stručného programu, který jsme obdrželi, vůbec nevíme, co nás čeká. Ale stejně se všichni těšíme na příjemně strávený den v hlavním městě České republiky. Přijíždí vlak, a tak do něj vesele nastupujeme, ale moc si neposedíme. Musíme totiž přestoupit. Na dalším nádraží čekáme snad půl hodiny, protože náš vlak má zpoždění. Je nám pěkná zima, a tak stojíme na úzkém pruhu sluníčka, abychom se alespoň trochu zahřáli. A je tu vlak ! Nasedáme do nekuřáckého vagónu číslo 2, ale stejně se smějeme, protože kupé, do kterého jsme si sedli, kuřácké je. Celou cestu do Prahy si povídáme a pozorujeme krajinu ubíhající kolem nás. Sedí s námi jedna paní, která jede naproti synovi na ruzyňské letiště. Dojíždíme do Prahy na Hlavní nádraží a otevírá se před námi její panorama.

Uvítání, předávání cen, občerstvení

Vstupujeme na vrátnici a prohlížíme si zdejší prostory. Jsou velice moderní. Už si pro nás přichází jeden pán, který nás vede po schodech nahoru. Tam už čekají řady židlí a na straně časopisy všech škol, které se do soutěže přihlášily – je jich celkem sto. „Začínáme,“ ozývá se z mikrofonu. Předseda soutěže všechny školy vítá a vysvětluje, jak vlastně soutěž vznikla a co je jejím účelem. Nakonec dodává: „Nebudu už vás déle napínat a vyhlásím výsledky soutěže. Na třetím místě v kategorii tištěný časopis základních škol se umístil časopis Malíček základní školy Dr. Jana Malíka z Chrudimi.“ A to už Lukáš s Verčou vybíhají pro ceny a pro diplom. Máme velkou radost. Mezi ceny patří matematika na počítač, podložky pod myš, kšiltovky a kniha. Po vyhlášení všech míst se ubíráme do zadní části chodby, kde na nás čeká občerstvení. Všichni saháme po lahvích s pitím, které jsou vyrovnané jako vojáci v řadě. Je velké teplo, takže takové pití přichází vhod. A co nás čeká dál? Vyrážíme na prohlídku Českého rozhlasu.

Prohlídka Českého rozhlasu

Přichází pro nás technická redaktorka Eva Semertová, která v rozhlasu pracuje již osm let. Nejprve nás vede zpět k recepci, přes kterou vstupujeme do místnosti, kde jsou vystaveny exponáty od starých rádií (zapůjčených ze soukromé sbírky jednoho fandy) až po současné CD přehrávače. Dozvídáme se, že Český rozhlas funguje již přes osmdesát let. První, kdo na nápad s rozhlasem přišel, byli roku 1921 Američané v Pentagonu, v Evropě to byli první Angličané a pak 18. května 1923 my. Zajímavé bylo i to, že se dříve vysílalo ze stanu a ze čtyřpokojevého bytu, jehož koupelna byla právě hlavní vysílací studium. Když se podíváme na strop, vidíme dlouhé gumové pruhy, které jsou tam proto, že ve druhém patře se nacházejí právě hlavní studia Českého rozhlasu Radiožurnál a slouží k tomu, aby se druhé patro neotřásalo, protože pod budovou jezdí metro. Nemyslete si ovšem, že celá obrovská budova na Vinohradech je jenom Český rozhlas 1 Radiožurnál. Najdeme tam stanice ČRO 2 Praha, ČRO 3 Vltava, ČRO Regionální vysílání, ČRO 6 a ČRO 7 Radio Praha - vysílání do zahraničí v různých jazycích. Prohlídka pomalu končí a my spěcháme na závěrečnou část programu - besedu.

Beseda

Na závěr nás čeká beseda s moderátorem Alešem Cibulkou, kterého známe například z pořadu Dobré ráno na ČT1, odpoledního pořadu "Batoh" a z vyhlášení cen TýTý 2002. Ovšem určitě nevíte, že byl nejmladším moderátorem ČT už od čtrnácti let. A jak se vlastně dostal na televizní obrazovku? To nám samozřejmě také zodpověděl. „Už na základní škole jsem psal časopis a ve druhé třídě jsem se rozhodl studovat žurnalistiku. Po základní škole jsem šel na gymnázium a po jeho ukončení jsem vystudoval hereckou a moderátorskou školu a uspěl v konkurzu do pořadu TV Nova "Snídaně s Novou". Když jsem však dostal nabídku od ČT 1, přestoupil jsem.“ Den Aleše Cibulky vypadá asi takto:

3:30 budíček, 3:50 kafe, 4:00 cesta autem, 4:20 studio, 5:00 příprava, 7:00 vysílání, 10:00 konec vysílání, 10:30 odjezd domů, 11:00-3:30 volno, pokud zrovna netočí nějaký pořad.

Dále jsme se dozvěděli, že při natáčení nesmí nikdo mít nějaké oblečení, na němž je vidět jméno firmy. Pokud to poruší, tak za takovouto reklamu může platit pokutu až do výše tří tisíc korun.

V soukromí píše knihy o své oblíbenkyni, herečce z padesátých let Nataše Gollové. Jeho první knížka už je v prodeji a nyní pracuje na druhém díle (18. 11. 2003 by měla být pokřtěna). Jako malý kluk hodně jezdil na tábory a zůstalo mu to až dodnes. I tyto prázdniny se na jeden vypravil.

Odjezd

Jdeme směrem na vlakové nádraží. Ale už jen čtyři, protože Verča a Kamča jely domů vlastním odvozem, aby stihly slavnostní předávání vysvědčení devátým třídám. Nasedáme do vlaku, který nás doveze domů. Tentokrát nastupujeme do kuřáckého kupé. Sedí s námi jeden pán. Od toho se dozvídáme, že ale nekouří. Celou cestu až do Chrudimi hrajeme karty a ještě jsme si stihli popovídat o tom, jak jsou naše maminky upovídané. A bavíme se při pohledu na Lukáše Krčila, který si asi myslí, že je nenápadný, když nám kouká do karet.

Martin Vápeník, VII. A a Martina Šípková, VIII. B

EXKURZE DO PRAHY

Na konci června se vydali čtvrtáci (dnes už třída V. A) na exkurzi do Prahy. Ve vlastivědě se totiž učili o našem hlavním městě, a tak si jeli některá památná místa prohlédnout. Kde všude byli? O tom se dozvíte z následující básničky, kterou složila děvčata na zpáteční cestě ve vlaku.

PRAHA

Jede, jede mašinka
a v ní celá školička.
Je to škola Malíka,
ta se ale nalítá.

Jede, jede mašinka
kouří se jí z komínka.
Jede, jede do Prahy
na to Hlavní nádraží.

Na náměstí Václav stál,
muzeum nám ukázal.
Byl to Václav na koni,
ničeho se nebojí.

Na orloji odbila
už desátá hodina,
smrtka ji odzvonila,
všem se strašně zalíbila.

V synagoze Golem žil,
rabín Lew ho vytvořil.
Byl to Golem převelký,
každý z nás to dobře ví.

Ke kyvadlu schody jsou,
nahoru nás dovedou.
Je tam vila veliká
a v ní Špidla přebývá.

Před námi věž veliká,
tři sta schodů asi má,
až ji celou vylezem,
krásný výhled naleznem.

Celý hrad jsme prokoukli,
mnoho věcí viděli,
také malé domečky
v středu Zlaté uličky.

Cesta z Hradu dlouhá je,
přes Karlův most povede.
Je tam spousta malířů,
hudebníků, kejklířů.

Utíkáme do Tesca,
pizza je tam obrovská.
Nastupujem do metra,
přestupujem na 3x.

Nastupujem do vlaku
a míříme k domovu.
Vymýšlíme písničku
o tom našem výletu.

Mašinka už dojela,
z výletu nás dovezla.
Rodiče nás čekají,
radostně nás vítají.

Spolu to dokážeme aneb týden ve Vítkovcích

...Celý týden jsme měli nabitý program s názvem „Poznáváme se“. Hráli jsme různé hry, abychom se lépe poznali a pomáhali si. Zažili jsme spoustu legrace..

V pátek nás paní učitelka zavedla do lesa. Tam byly přivázané provazy od stromu ke stromu a různě propletené jako pavučina. Říkala jsem si: „Co s tím budeme dělat?“ Museli jsme se protlačit těmi malými vysokými dírkami, ale

přitom jsme se nesměli dotknout provazu. Divila jsem se, jestli to vůbec dokážeme. Použili jsme pravidlo „Spolupracovat“. Museli jsme se navzájem na jedné straně prostrkovat dírkami a z druhé strany vytahovat. Vojta se nás pustil, špatně jsme ho chytili a už se válel v chrástí. Jarouš sebou praštil o zem, až měl plné oči smetí a úpěl: „Au, au, to je bolest.“ Nakonec jsme to zvládli.

Denisa Švandová, VI. B

Ve středu po snídani jsme se dozvěděli o půldenním výletě na Janovu horu. Před odchodem jsme hledali na mapě cestu, která nás dovede na místo. Kluci měli za úkol nás dovést. Náš cíl vlastně nebyl úplný vrcholek Janovy hory, ale farma Hucul. Huculové jsou velcí a krásní koně.

Když jsme došli do cíle, uviděli jsme malý domeček, ohradu s huculy a také ohradu s kozami. Pan učitel nám zjistil, že se můžeme za dvacet korun svézt. Byl to pro mě nádherný zážitek jet poprvé v životě na opravdové koni. Na koně jsem se dostala lehce, ale zpět to bylo horší. Noha se mi zachytila za sedlo a nemohla jsem dolů. Vše dobře dopadlo a já se z koňské výšky dostala dolů.

Pavλίna Jirušková, VI. B

DESET DNÍ BEZ DROG

Tak to byl název akce, která se uskutečnila v Chrudimi na konci září. Zahájil ji koncert na náměstí. V divadle měla veřejnost možnost si prohlédnout fotografie ze života drogově závislých a studenti základních a středních škol se mohli zúčastnit i zajímavé besedy o drogách. Dozvěděli jsme se spoustu věcí. A na výstavě jsme zhlédli fotografie, které nutily opravdu k zamyšlení. Co nás asi nejvíce zaujalo byl fakt, že fotografie byl foceny opravdu mezi narkomany. Také to, že třeba z padesáti fotografií, které fotograf nafotil, se vybrala jenom jedna. A tak to šlo pořád dokola, než vznikla takováto kolekce „utrpení“. Odnесли jsme si spoustu informací, ale hlavně tuhle: „Droga je ze začátku velký přítel. Mnohé věci usnadňuje a zdá se být všechno super, ale postupem času začne odkrývat svou pravou tvář a s ní přijde i veliké utrpení a beznaděj. Jak droga člověka úplně pohltí, už není návratu!“

Ve třídě jsme potom psali svoje zážitky a co nás nejvíce zaujalo. A tak si některé vybrané můžete přečíst. V jednom se ale celá třída shodla : „Drogám bychom se měli vyhýbat.“

Martina Šípková, VIII.B

Zaujala mě fotka panenky omotané ostnatým drátem. Když to ti lidé udělali jako svůj pocit, myslím si, že se museli cítit opravdu hrozně. Ted' už mám docela dost jiný názor na drogy, myslel jsem si, že ti lidé prostě dokážou ze závislosti odejít, a neumím si představit prostě, že něčeho nemůžu nechat. Opravdu hrozné!

Viliam Kopecký

Nejvíce na mě zapůsobila fotografie, kde si člověk vyrobil svou vlastní masku, aby každý věděl, jak se cítí. Masku byla smutná a vyzařovala z ní bolest a utrpení. Chtěla bych těm lidem moc pomoci, aby opět našli klid, lásku a radost ze života.

Barbora Viktorinová

Nejvíce jsem se zhrozil nad fotografií, kde se nachází nevinné malé dítě, které nechápavě pozoruje své rodiče, jak si do žil píchají nějaký druh drogy. Nedokážu pochopit, jak bezohlední rodiče mohou být ke svým dětem. Jelikož pocházím z rodiny, kde se o mě odmalicka intenzivně starají, nikdy jsem se nad takovýmto případem nezamyslel.

Kamil Vařečka

Na mě nejvíce zapůsobila fotka dvou malých kluků, kteří kouří cigarety. Vybral jsem si ji proto, že velice dobře ukazuje, jak jsou v dnešní době drogy dostupné a že i malé děti si ji dokážou obstarat. Je to ovšem věc člověka, jestli to zkusí, nebo ne, ale i vina rodičů, kteří málo dohlíží na to, co dítě dělá ve svém volném čase.

Ondřej Tefr

Zaujala mě fotografie panenky převázané ostnatým drátem. Tato fotografie znázorňovala život, který nastane po závislosti na alkoholu, cigaretách, drogách,... Život, který se žije spoutaný ve vlastním světě. Je to opravdu odstrašující pohled.

Martin Röhrich

Po stopách FERDINANDA MAGALHÂENSE – výukový seminář v Šiškovicích

Dnes je velký den! Den s velkým D. Naše výprava se vydává na předlouhou cestu. Prší a je vlezlo. Pláštěnky na sebe a jde se. Metry se vlečou a vlečou, ale my jsme stateční. Po kilometrech deště by nikdo nepohrdl teplým čajem. Máme docela ostré tempo. Někteří už odpadávají, ale nevzdávají se. Konečně jsme na místě! A začínáme.

Chtěli byste být Plavčíkem ušákem? Tak to byste museli projít mnohými zkouškami. Po úvodní scéně jsme my, budoucí námořníci, ztvrdili svým podpisem věrnost Španělsku. Rozdělili jsme se do pěti lodí. Zdravověda, přírodopis, orientace, dějepis a matematika, to byly oblasti, kterými jsme prošli. Tímto ale náš výcvik neskončil. Vymyslet hymnu pro naši loď nebyla žádná legrace a složit skládanku lodí, to už vůbec nebyla maličkost. Vše dopadlo dobře a večer jsme si mohli poslechnout písně všech lodí. Byla to legrace.

Na noční hru jsme se těšili, ale když jsme si měli zavázat oči, mnozí nejspíš strnuli. Zpřeházení jsme se chytli za ruce a vydali se poslepu na cestu. Tomu, kdo byl před námi, jsme věřili a povzbudivě si stiskem ruky navzájem

dodávali odvalu! Na určeném místě jsme se zastavili a naslouchali zvukům noční přírody. Potom jsme si odvázali šátky a došli k našemu táboru. A potom už hajdy na kutě.

Ráno bylo krásné, noc příliš krátká. Trvalo dlouho, než jsme se, jak Péťa říkal, vykulili ze svých spacáků. Základní hygiena obsahovala i smočení ve studeném potůčku. Kdo do té doby nebyl vzhůru, po ranním osvěžení se určitě probral! Po vydatné snídani jsme dostali čas na doupravení hymny, dodělání „lakrosek“ a lodí. Také jsem se mohli stát Mořskými vlky. Zručnost, odvalu, přesnost, vytrvalost, sílu, moudrost a čestnost - takové vlastnosti má nejspíš pravý a nefalšovaný Mořský vlk!!!

Čas letí jako splašený a už je dokonce po obědě. Prší, takže jsme zklamaní – jeden z důvodů je ten, že si už nejspíš nezahrajeme lakros!!! Není ale všem dnům konec. Minuty ubíhají a my se chystáme k odchodu. Hustě prší a my si uvědomujeme, že nás čeká nejspíš horší cesta než do Šiškovic. A byla to pravda. Došli jsme zcela zmáčení na Monako a v restauraci počkali na odvoz. Jako na potvoru, když jsme dosedli na židle, se obloha vyjasnila, ale myslím, že by se málokdo s chutí pustil v promočených botách ke škole pěšky!? Nakonec vše dobře dopadlo a my jsme zanedlouho dosedli doma na příjemně teplé židle. No jo, doma je prostě doma

Ale i po všech zkouškách, co si na nás počasí připravilo, to byl skvělý seminář a přeji všem budoucím osmákům, aby byl alespoň tak povedený, jako jsme měli my. Akorát to počasí lepší!

Jana Strašková, VIII.A

CHVÍLE, NA KTERÉ SE NEZAPOMÍNÁ ...

Najdi si cestu

Seznamování s mapou není až tak zábavné, ale pak se to rozjíždí. My jako začáteční skupina připravujeme lístečky, na kterých bude napsaná vykroková vzdálenost se směrem ve stupních. Každý z těchto lístečků obsahuje písmeno. Z písmen se utvoří název naší lodi. Celá tato činnost probíhá v hustém lese. Pro pana učitele je to určitě zajímavý pohled, jak se prodíráme křovím, aby naše vzdálenost byla co nejpřesnější. Většina papírků je už rozmístěna a zbývá jen ten poslední. „Kam s tím zbývajícím?“ ptá se Dominika. Všichni se chvilku rozhlíží a vtom Dan volá: „Pojďte za mnou, mám ideální skryš!“ Posádka se za ním rozběhne. Je to sice trochu pošetilý nápad, ale proč ne! Shodli jsme se, že kadibudka je ideální místo pro poslední lísteček.

Petr Boržik, VIII. B

Bezva nápad

... Bez větších problémů se dostávám k místu, kde mám najít předposlední azimut. Nastavuji buzolu a vydávám se na určené místo. Nic zde není! Chvilku se rozhlížím. Potom se vrací, a zkouším měření zopakovat. Vychází mi stejný

směr! Kde je problém? Zevrubněji zkoumám okolní terén a můj pohled spočine na kadibudce. Přicházím k ní, instinktivně si zacpávám nos, otvírám ji a s úlevou vydechuji. „To je ale lišák,“ broukám si pod vousy. Péťa lístek s azimutem schoval do kadibudky. Dobíhám do cíle a říkám: „To byl bezva nápad s tou kadibudkou!“ Oba se smějeme a čekáme na ostatní.

Ondřej Tefr, VIII. B

Noční hygiena

Ted', když už všechny akce dne skončily, je na řadě vykartáčkování zubů. Ne všichni jsou z toho nadšeni. Pár lidí z naší třídy se snaží vymluvit, že nemají kartáček ani zubní pastu a stačí jim mentolové žvýkačky. Péťa Baťa je ale odbývá slovy: „Místo kartáčku postačí prst, nejlépe ukazováček, a pastu vám určitě někdo s radostí půjčí. Všechny tyto okolnosti nejsou tak docela normální, ale není tomu konec. Dále se dozvídáme, že jedna posádka má jen jeden malý kelímek plný vody. Tímto Péťa dostává další příležitost k tomu, aby promluvil: „Vodu z kelímků opatrně nalijeme do úst, protřepeme a obratem vyplivneme použitou tekutinu do stráně.“ Nikdo si v tu chvíli neuvědomuje, jak krásně svítí měsíc. Už poslední vypláchnutí a jde se do vyhřáté chaty, kde na nás čeká měkouchý spacák.

Petr Boržik, VIII. B

Romantické usínání

Po náročné hygieně kráčíme do pelechu. Jsme utahaní jako koťata a spánek nám přijde vhod. Zaléháme do svých spacáků a při světle malé kouzelné „plynovky“ si ještě chvíli povídáme. Když vtom přichází Petr Baťa, lampičky zhasíná a při světle svíček začíná hrát na kytaru a zpívat. Chvíli trvá, než se všichni uvelebí a přestanou šustit spacáky. Nemůžu poslouchat, ale říkám si to radši v duchu. Po necelé půlhodince je však všude klid. Je slyšet jen praskání v kamnech, Péťu a kytaru a Martina z devítky, který se také snaží zpívat. „Postele jsou nepohodlné a spacák mě štípe do zad,“ zuřím si potichu. Vtom mě uchvátí stíny všude kolem. Při světle svíček je všude zvláštní zář. Nejvíce se asi směji stínu Petra Bati s kytarou. Vypadá zvláštně. Stejně Péťu obdivuji, že po tomto dni má ještě chuť zpívat a hrát tak dlouho do noci. Moc mu za to děkuji, protože až na tu postel a spacák to bylo moje nejhezčí usínání v životě a myslím, že to nepocítuji sama.

Barbora Viktorinová, VIII. B

Mořský koníček

Právě stojím u budovy, která mi v naší hře zastupuje stáj. Mám totiž roli koně. Kamil jako můj jezdec na mě naskakuje a já vybíhám ze svého boxu. Obíhám kolem stromu, kde ze země vyčnívají jeho mohutné kořeny. O jeden zakopávám. Jen taktak to vybírám a slyším, jak Kamil říká: „To bylo fousový,“ a hned za tím dodává rohatýho ze stáje. My, kluci, s tímhle rohatým neustále

bojujeme, ale jak se zdá, stále nad námi vítězí. Běžím po mostě, který je dost kluzký. A ještě s mým jezdcem na zádech to je dost těžká překážka. Dorážíme k druhému boxu, Kamil seskakuje a běží zodpovídat první otázku. ...

Tomáš Pátek, VIII. B

STUDENTSKÝ PARLAMENT

Na konci loňského školního roku se v Chrudimi rozběhla akce s názvem „Studentský parlament“. Cílem tohoto projektu je, aby se děti a studenti aktivně zapojili do dění města Chrudimě, plánování akcí a prosazování toho, co nám tady jako mládeži chybí. A protože každý parlament potřebuje své členy, byli vybráni z každé základní a střední školy. Z řad té naší byli zvoleni Petr Boržik a Robin Pokorný za 8. ročník, Iveta Plíšková a Filip Šaroun za ročník 9. „Studenti městu“ je konečný název našeho občanského sdružení. Zatím se „parlamentáři“ rozdělili do čtyř sekcí, které se budou zabývat již užšími cíli. První je tiskové centrum, kam patříme já, Filip a Robin. Petr Boržik si zvolil sekci zabývající se životním prostředím. Třetí sekce se věnuje sportu a volnému času a poslední prevenci a vzdělání, kam patřím také já. Ač se na to celé dívám poněkud skepticky, doufám, že tato celá akce dopadne dobře a „Studenti městu“ se budou moci opravdu podílet na řešení problémů našeho města. Pokud byste měli nějaké návrhy nebo připomínky, obraťte se na nás, budeme je rádi tlumočit na našich setkáních.

„Tak nám držte palečky, ať nám to vyjde“

Iveta Plíšková, IX. A

Byli jako my...

Zapomněli jste si někdy napsat domácí úkol? Paní učitelce LUDMILE KOPECKÉ, která učí na

naší škole, se to stalo také. A ne jednou. Neváhejte a dejte se do čtení příběhu o nezapsaném úkolu.

Když jsem na základní škole občas zapomněla úkol, stačila mi na něj přestávka. Ale ouha! Doplňovací slohové cvičení jednou v osmičce bylo trochu delší a náročnější, takže ve chvíli, kdy na mne vyšla řada při čtení s naší učitelkou, přednesla jsem svůj nedopsaný odstavec z prázdného sešitu. Paní učitelka to samozřejmě poznala, ale neřekla nic, jen se usmívala. Nenapsala mi dokonce ani poznámku do žákovské knížky, což byl v té době tak trochu zázrak. Tenhle můj malý podvod mě dlouho mrzel, ale po mnoha letech jsem si uvědomila, že dotyčná učitelka mě naučila víc než jen češtinu. Pochopila jsem, jak je dobré v práci, ve škole i v životě dostat či nabídnout druhou šanci.

Romana Severýnová VII. A

Zamyšlení nad středou 24. září

Den jako každý jiný. Jde se do školy a tak vůbec. To mě ale ráno ještě nemohlo napadnout, co se za celý den stane. Hned po příchodu do školy prohledávám kapsy, abych nahmatal klíče od skříňky. Ha, zrada. Klíče jsem si jako obvykle nechal doma. Ještě že je můj kamarád Tomáš ve škole a jde mi odemknout. Je to v pořádku až do té doby, než si začnu uvědomovat, že jsem je cestou mohl ztratit. Zmocňují se mne děsivé představy. Jde o citovou záležitost, poněvadž na nich byla klíčenka od táty a od mamky a další věci jako fotka mamky. Tehdy zhřeším a po testu jdu na záchod, kde píšu krátkou SMS mamce, která mě zbaví trochu zhoršené nálady a kypící agrese, protože odepisuje, že klíče jsou doma a na přestávku mi je přinese. Ještě že mám vypnutý zvuk. Tak ubíhají hodiny a já mám na kontě již dva hříchy. Používání mobilu při hodině a pak byl zapnutý po zbytek vyučování. Teď přichází ta kritická chvíle, kdy jsem se dostal do nejmenované třídy na konverzaci z angličtiny. Na koberci se hraje sáčkovaná, a tak se přidám. Radši si však brýle, klíče a mobil nechám v lavici. Po hodině odcházím a nic netušíc nechávám obsah svého inventáře v lavici. Uběhla další hodina a já se utápím v pochvalách pana učitele a sladce upadám do mnou netušených problémů. Náhle zděšeně zjistím, že jsem nechal své věci v lavici v nejmenované třídě a budu se tam muset vrátit si věci vyzvednout. Ve třídě jsou pouze dvě dívky, které si povídají na koberci. Zjistím, že mé věci v lavici nejsou a jediné, co se našlo, byly mé klíče a brýle. Mobil je pohřešován. Tak si jdu v mráкотách nalezené věci vyzvednout u nejmenovaného učitele. Ten mi poví přesně to, co jsem se dozvěděl od dívek ve třídě. Pak se jdu do kanceláře podívat, jestli tam můj mobilěk nějaká dobrá duše nedala. Bez úspěchu. Pomalu nabývám dojmu, že mobil je ta tam. No ještě uvidíme. Naděje přeci umírá poslední. Tak takto se mi nějaká vyšší mocnost pomstila za mé hříchy.

Znovuzamyšlení nad středou 24. září aneb den poté

Po strastiplném prožití prvního dne a noci po krádeži jsem začal uvažovat nad tím, kdo ten hrozný čin mohl jen spáchat. Vlastně mě trochu mrzí, že se taková věc může stát i na naší skvělé škole (a to já mám za sebou už tři různé školy). Každopádně za to škola nemůže a naopak jsem velmi vděčen každému, kdo se o mou ztrátu zajímal a učinil opatření, kdo mě povzbudil a naplňoval nadějí (pan ředitel, pan učitel (však ví, o koho se jedná), paní Vágnerové a paní učitelce Musilové za to, že ví, že naděje umírá poslední) a také tomu, kdo se přiznal ke svému činu a tímto mu odpouštím a doufám, že si z toho vezme ponaučení. Ne, nebudu zmiňovat, kdo to udělal, i když si myslím, že vím, kdo to byl. Jen je mi líto toho, že vlastně dělá ostudu jak sobě, tak své třídě a nemluvě o škole.. Ne že by má nezodpovědnost dělala reklamu, ale tohle byla zbytečná klukovina, mírně řečeno. Ale tak to chodí na celém světě každý den. Vždy se najde nějaká ta

existence. Mobil je zpátky, SIM karta v nedohlednu (byla zničena viníkem) a jinak mi spadl ohromný kámen ze srdce. Naštěstí jsem měl čísla v paměti mobilu, a tak jsem utrpěl ztrátu pouze na melodiích a vlastnoručně vytvořených logách. Mlýny boží melou pomalu (jeden den), ale jistě.

Martin Balon, IX.B

Povídání s herečkou Klárou Sedláčkovou exkluzivně pro Malíček!

Když se řekne slovo „kytice“, mnohým z vás se vybaví buďto svázané květiny, které se prodávají v květinářství, nebo kniha od Karla Jaromíra Erbena. Určitě víte, že tato kniha byla v roce 2000 zfilmována známým českým režisérem F.A. Brabcem. Mně se film líbil natolik, že jsem se rozhodl připravit pro vás, čtenáře časopisu

Malíček, rozhovor s jednou z hereček. Vzpomeňte na baladu Svatební košile, noční podívanou, v níž se dívka snaží utéci svému mrtvému milému, kterého na svět přivolala tím, že se rouhala k Panně Marii. Právě Svatební košile byl filmový debut začínající české herečky Kláry Sedláčkové, narozené v roce 1976, absolventky JAMU v Brně. Získat rozhovor od herců ovšem není žádná lehká věc. Já měl ale štěstí, protože moje mamka zná její mamku a řekla mi, kde bydlí. Tak jsem si tedy vzal telefonní seznam a podle jména Sedláček začínal volat. Třeba, a hned na poprvé! Čekal mě krátký výslech od jejích rodičů, ale nakonec mi dali číslo Klářina mobilního telefonu, já zavola, získal e-mail, poslal jí otázky a čekal. Asi po čtvrt roce opravdu odepsala odpovědi na některé otázky. Jak to dopadlo, si můžete právě teď přečíst.

Jak vzpomínáte na roli ve filmu Kytice?

Nepočítám-li nějaké televizní inscenace, byla Kytice vlastně můj filmový debut. Jistě i z toho důvodu vzpomínám na období, kdy jsme Svatební košili natáčeli, s nostalgií a pocitem radosti a štěstí, že jsem se tohoto projektu mohla zúčastnit.

Co se vám líbilo a nelíbilo na natáčení Kytice?

V prvé řadě to pro mne byla velká profesní zkušenost. A to ne jen tak ledajaká. Místo teplého divadelního sálu jsem byla kdesi na hřbitově, bosá, v krajkové halence uprostřed chladné noci, zavěšená na lanech několik metrů nad zemí. Do toho pak hrát zamilovanou dívku, která si postupně uvědomuje hrůzu situace, v jaké se nachází, to byl opravdu ojedinělý herecký úkol. A co se mi nelíbilo? Snad jedině velké pracovní zaneprázdnění v těchto dnech a tomu odpovídající únava. Měla jsem právě před premiérou v Divadle v Dlouhé. Každý den jsem dopoledne i večer zkoušela, či hrála představení. Noci až do svítání jsem pak trávila natáčením našeho filmu. Byla to tehdy tak trochu zkouška, co vydrží můj organismus.

Jak vzpomínáte na knihu Karla Jaromíra Erbena ze školních lavic?

Jako malá jsem měla kamarádku, se kterou jsme si s oblibou přehrávaly právě Svatební košili. Nikdy jsme však nedošly daleko, neboť už v místě „Pohnul se obraz na stěně...“ jsme celé vyděšené utíkaly do vedlejší místnosti k rodičům. Ve škole už pak Kytice znamenala povinnou četbu a opisování čtenářských deníků.

Hrála jste mimo Kytici v nějakém jiném filmu? Jaké z nich máte zážitky?

Velmi ráda spolupracuji s režisérem Karlem Smyczkem, se kterým jsem se setkala při televizních inscenacích Draculův švagr nebo Vše pro firmu. Hodně též vzpomínám na natáčení filmu Útěk do Budína, který se částečně natáčel v krásné přírodě Vysokých Tater. V poslední době jsem účinkovala například v inscenaci Iguo-Igua a právě probíhá natáčení nového televizního seriálu Hop nebo trop.

Jaký je postup, když se chce člověk stát hercem?

Žádný universální a jediný možný postup neznám a myslím, že ani neexistuje. Mohu jen popsat svoji cestu. Odmalička jsem navštěvovala nejrůznější kroužky: závodní lyžování, balet, hru na klavír, kroužek dramatický. Myslím, že to bylo v zásadě to, co mě dovedlo ve čtvrtém ročníku gymnázia k rozhodnutí jít tímto směrem.

Martin Vápeník, VII.A

Co s volným časem?

KLUB FUTUR

Když se řekne Futur, každého napadne něco jiného. Většina lidí je toho názoru, že to není zrovna vhodné místo pro jejich děti. Právě naopak! Futur je místo, kde si můžete zahrát různé hry, zašplhat si na horolezecké stěně, zahrát si stolní fotbal, zaházet šipky a je tu i pytel na boxování. Určitě také stojí za zmínku to, že je tu keramická dílna, kam se můžete přihlásit a něco hezkého si vyrobit. Jako dozor tu jsou sociální pracovníci Dan s Barčou, kteří dávají pozor, aby se neporušovala stanovená pravidla. Je tu k dispozici i malý kiosek, kde si můžete dát něco k pití a také něco malého k jídlu. A jestli máte rádi muziku, tak si tu přijdete na své. Každý si tu může pustit svou oblíbenou kazetu. A ti, které tato nabídka neláká, si sem můžou přijít jen tak posedět a popovídat si s kamarády, nebo si jen tak zavegetit na žíněnce. Prostě je tu pro každého něco, a jelikož je teď Futur po rekonstrukci, tak je tu všechno úplně jinak. Je tu nově vymalováno, samozřejmě všechno ve veselých barvách, a sem tam i někde vtipný obrázek. Vládne tu pohodová atmosféra a je tu hodně veselo.

Veronika Darsová, VIII. B

Otázky na Dana

Jaká je tvoje práce v klubu?

Mám na starosti kontakt s lidmi, kteří do klubu chodí. V klubu jsem stále mezi dětmi. Tak se jich ptám, jak se mají, co třeba dnes dělaly. Někdy si s nimi zahrají nějaké hry.

Jací lidé zde s tebou pracují a jaká je jejich práce?

Spolupracuje se mnou Katrin, která je tu v rámci Evropské dobrovolnické služby. Pak Alenka. Ta dělá streetworkra v Chrudimi, ona chodí venku, ptá se dětí a pomáhá jim. A hlavně nesmím zapomenout na Honzu a Barču, kteří jsou vedoucí týmu.

Jaká zde máte pravidla?

V klubu jsou zakázány cigarety, alkohol a jiné drogy. Netrpíme tu agresivní chování nebo rasovou diskriminaci, zbraně, pyrotechniku a úmyslné ničení majetku.

Porušuje někdo pravidla, jestli ano, co proti tomu děláš?

Při porušení pravidel dotyčného napomeneme, při opakovaném porušení mu zakážeme na určitou dobu vstup (podle prohřešku).

Kdo asi tak nejvíce porušuje pravidla a jaká?

Nejvíce se porušuje zákaz agresivního chování a to hodně mezi malými dětmi. Jinak větší problémy s nedodržováním pravidel nejsou.

Co vám dělá naopak největší radost?

Radost nám dělá, když je tu spousta lidí a dobrá nálada.

Víme, že sem jezdí lidé z různých zemí. Můžeš nám prozradit za jakým účelem?

Buď sem jezdí lidé z Evropské dobrovolnické služby, nebo v rámci česko-německých výměnných projektů. Navštěvují nás, aby se naučili česky.

Kolik kamarádů z cizích zemí vás už navštívilo a odkud přijeli?

Ricardo – Španělsko, Valeri – Francie, Katrin – Německo, plus další, většinou z Německa.

Otázky na Katrin

Za jakým účelem jsi sem přijela?

Skončila jsem v červnu školu a nechtělo se mi dál studovat. Tak jsem se spojila s Evropskou dobrovolnickou službou a ti mi řekli, ať si vyberu nějakou EU zemi, tak jsem si vybrala Českou republiku.

Daří se ti naučit češtinu?

Je moc těžká, já neznám jiný jazyk, který by byl podobný češtině.

Co se ti tady líbí – nelíbí?

Líbí se mi tady, protože lidé jsou hodní, kamarádští a přístupní.

Zuzana Hájková, VIII. B

PRO VOLNÝ ČAS

Pozvánka do kina

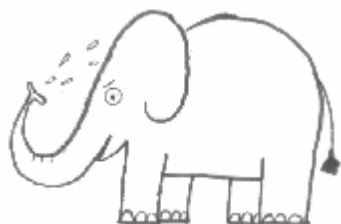
Chodíte často do kina? Že nemáte čas? Tak to si ho určitě udělejte, protože u černé komedie Davida Ondříčka **Jedna ruka netleská** se rozhodně nudit nebudete.

„Komedie Jedna ruka netleská je takovým druhým dílem Samotářů,“ říká režisér Ondříček a dodává, „po Samotářích jsem si řekl, že ještě nekončíme“. Scénář napsal Jiří Macháček, který ztvárnil i jednu z hlavních rolí. O ty další se podělili Ivan Trojan, Marek Taclík, Kristýna Lukešová, Isabela Bencová, Klára Pollertová - Trojanová a Jan Tříška. Stejně jako u Samotářů hudbu složil P. Muchow a o kameru se postaral Richard Řeřicha.

Já jsem se dne 23.9.2003 byl také podívat na komedii v kině a mohu vám oznámit, že se mi velmi líbila. Nejvíce se asi můžete těšit na roli Standy (Jiřího Macháčka), který byl omylem zavřený ve vězení za pašování orlů. Když se po roce vrátí zpět do reality, snaží se zabránit pašování a vypátrat, kdo ho do celé věci namočil. V tom mu pomáhají jeho přátelé, kteří se tam ocitli úplně náhodou. Jdou z průšvihů do průšvihů. Až až... A víte co? Zajděte si do kina sami. Ale kdybyste se mě zeptali, jaká role se mi líbila úplně nejvíce? Tak bych vám určitě řekl, že role bláznivého podnikatele (Ivana Trojana), který si myslí, že je Adolf Hitler. To, jak Hitlera Trojan zahrál, byl pro mě opravdu zážitek. Ty pohyby rukou nebo to, jak pohyboval očima, to jsem považoval za opravdový herecký výkon. Ne, že bych tím chtěl říci, že jiní herci nehráli dobře, ale Ivan Trojan byl opravdu super. Dokonce se ve filmu objevily i některé chyby, které bych tady nechtěl zveřejňovat. Já si myslím, že názor na film by si měl udělat každý sám a ne ho od někoho odkoukat. Proto byste se měli jít podívat na komedii Jedna ruka netleská sami. Tak hurá do kina!

Lukáš Krčil, VII. A

Doporučujeme - zahrajte si počítačovou hru ZOO TYCOON

Tato strategie sídlí v mém šuplíku asi půl roku. Hra mě moc baví a všem ji doporučuji. Ve hře je cílem mít nejhezčí Zoo. Nejdřív si pusťte tři tutoriály (tutoriály vás naučí, co dělat). Když je všechny zvládnete, můžete si zahrát volnou hru, nebo hru tzv. naostro. Ve volné hře si

můžete vybrat z 28 různých map a také si můžete zvolit, kolik chcete peněz. Maximum je ale 500 000 \$. U mapy je také označení: malá, střední a velká velikost. Vyberte si a tím si zvolíte i obtížnost hry. Pokud jste si jisti, že hru umíte, pusťte si hru na úkoly. Tam si můžete vybrat ze 13 map, 3 jsou lehké, 4 střední, 4 těžké a 2 velmi těžké obtížnosti. Pokud byste si chtěli hru trochu vylepšit, máme

pro vás následující tipy: pojmenujte jeden výběh Xanadu - tím odblokujete jednorožce, nebo Cretaceous Corral - tím odblokujete triceratopse. Hodně zábavy a radosti u hry vám přeje

Honza Hlavatý, VII. B

Přečtěte si knihu ZÁHADA HLAVOLAMU

Napsal ji Jaroslav Foglar a ilustroval Marko Čermák. Není moc dlouhá, má pouhých 183 stran. Tato kniha se mi moc líbila hlavně proto, že vyprávěla o chlapcích, kteří jsou v našem věku - tedy dvanáct let. Chlapci si říkali Rychlé šípy a celkem jich bylo pět - Mirek Dušín, Jarka Metelka, Jindra Hojer, Rychlonožka a Červenáček. Bydleli na Druhé straně a podnikali nebezpečné a dobrodružné výpravy do Stínadel. Tam pátrali po informacích o zesnulém Janu Tleskačovi a jeho hlavolamu - ježkovi v kleci. Co myslíte, vypátrají toho hodně, nebo ne? Vše se dozvíte v knize Záhada hlavolamu.

Jan Hlavatý, VII. B

JAK NÁS KNIHY POTRÁPILY

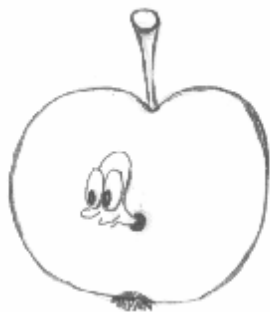
Knihy — nemyslíte, že i ony jsou celkem vděčné téma? Jestli si nejste jistí, tak si přečtete dva následující příběhy, ve kterých knihy sehrály hlavní roli. Třeba se i pobavíte, i když mně a mému spolužákovi Danovi v tu chvíli naskakovala husí kůže. No přesvědčte se sami.

Dan L. VIII. B – V šesté třídě jsem se přihlásil na rozšiřující literární výchovu. Mimo jiné jsme měli přečíst jednu vybranou knihu. Já jsem si tehdy vybral Švýcarského Robinsona, který mě zaujal hned na začátku mého pátrání po určeném žánru. Abych pravdu řekl, začal jsem Robinsona číst tak akorát před odevzdáním celé seminární práce. Kniha mě opravdu zaujala, a tak jsem ji četl, dá se říci, všude. I ve vaně. Voda už byla studená, ale já četl a četl, abych to měl za sebou. Ruce se mi třáslly napětím a pět stránek před koncem se to stalo. Co? No má krásná kniha žbluňk do té studené vody. Seminární práci jsem tenkrát odevzdal v pořádku. A kniha Švýcarský Robinson mi stále leží v knihovně. Tehdy mě to vyděsilo, ale dnes se tomu jenom směji.

Martina Š. VIII. B – Nedávno jsem četla ukázkou z knihy „Růže pro Algernon“ od Daniela Keyese. Moc mě zaujala, a protože mému bráčkovi se líbila také, rozhodli jsme se, že si ji objednáme přes internet. Knihu jsme hledali asi čtyři hodiny a jedině, co jsme našli, bylo vydání z roku 1987 za 870 Kč a ještě k tomu v angličtině. A tak jsme pro ten den opustili internet, že se zítra zeptám v knihkupectví. A tak se taky stalo. Druhý den jsem stála v knihkupectví a ptala se na ni. Tam mi řekli: „Nemáme“ A jedna milá paní v jiném knihkupectví mi pověděla, že je to moc hezká kniha, ale že už asi osm let nevyšla a ať se zeptám v antikvariátu. Tam jsem ještě nebyla. Je mi líto, že jsem ji zatím nesehnala, protože bych si ji opravdu ráda přečetla.

Martina Šípková, VIII. B

Jablečné překvapení pro mlsné jazýčky

Ahoj naši věrní čtenáři! Léto předalo pomyslnou vládu podzimu a ten nám nedal ani moc času, abychom se přeorientovali. K podzimu neodmyslitelně patří sklizeň jablek. A co s nimi? Pár tipů vám dáme – přece vás v tom nenecháme!

A proto se nechte inspirovat těmito jablečnými dobrůtkami.

Jablkový pohár Romany Severýnové ze VII. A

Potřeby: 1 balíček piškotů, ½ kg jablek, 3 dl vody, 3 lžíce cukru, 1 vanilkový cukr, ovoce na ozdobu

Postup: Ve vodě s cukrem rozvaříme ½ kg očištěných a na kousky nakrájených jablek. Vanilkový cukr rozmícháme v troše vody a zahustíme lžičkou pudinku. Vlijeme do rozvařených jablek a necháme asi 2 minuty povařit. Do pohárů či misek narovnáme piškoty a zalijeme hmotou. Necháme ztuhnout. Před podáváním ozdobíme ovocem, případně šlehačkou.

Bábovka se strouhanými jablky od paní učitelky Hany Musilové

Potřeby: 350 g polohrubé mouky, 360 g strouhaných jablek, 150 g krystalového cukru, 1 šlehačka, prášek do pečiva, vanilkový cukr, 2 vejce, kokos nebo oříšky

Postup: Smícháme všechny sypké přísady, přidáme vejce, šlehačku, vmícháme jablka. Nalijeme do vymazané a moukou vysypané formy. Pečeme asi 45 minut v předem vyhřáté troubě.

Jablka z ráje od Katky Tiché ze VII. B

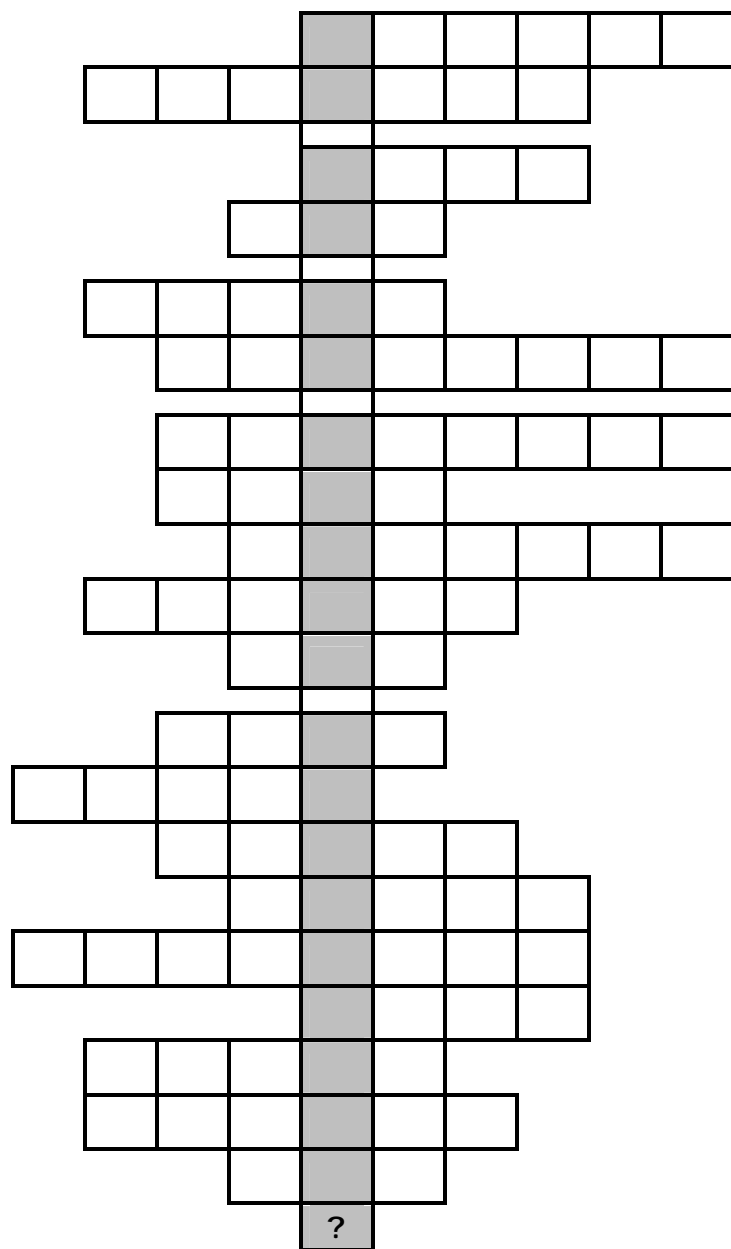
Potřeby: 2 velká jablka, 1 vejce, 1 listové těsto, 2 lžíce džemu, mouka na vyválení, skořice, zmrzlina

Postup: Listové těsto rozválíme a nakrájíme na čtverečky. Oloupaná jablka zbavená jadřinců nakrájíme na silnější plátky. Položíme je na těsto, do středu dáme džem a konce těsta přeložíme. Šátečky potřeme rozšlehaným vejcem a pečeme. Podáváme s porcí zmrzliny, kterou posypeme cukrem a skořicí.

Recepty sepsala Jana Strašková, VII.A

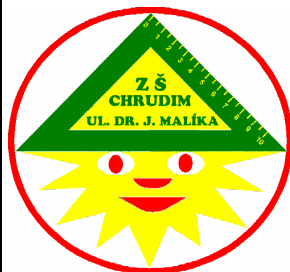
KŘÍŽOVKA S HÁDANKOU

Pokuste se vyřešit naši hádanku ukrytou v tajence. Odpovědi házejte i s tajenkou do školní vrby. Ze správných odpovědí vylosujeme jednu a tu odměníme. Tady máte malou nápovědu k odpovědi na otázku: vytvaruje i kámen a diamant.

lemon	Zitrone
ill,sick	krank
spring	Frühling
dog	Hund
name	Name
repeat	wiederholen
song	Lied
left	links
grandfather	Großvater,Opa
friend	Freund
five	fünf
woman	Frau
road,street	Straße
soldier	Soldat
machine	Maschina
television	Fernsehen
fish	fisch
class	Klasse
hear	hören
drink	

Eva Balonová VII. B a Martin Balon IX. B

MALÍČEK – občasník žáků Základní školy Chrudim, Dr. J. Malíka

- ✓ **redakční rada:** E. Balonová, V. Darsová, L. Krčil, J. Strašková, M. Šípková, R. Severýnová, M. Vápeník
- ✓ **adresa redakce:** Základní škola Chrudim, Dr. J. Malíka 958, Chrudim 537 01, tel.: 469 620 607, e-mail: broz@zsmalika.cz
- ✓ **www.zsmalika.cz**